

Виховна година. «Голодомор 1932 – 1933 років. Україна пам'ятає! Світ визнає!»

Мета: даної виховної години: ознайомлювати учнів з трагічним минулим нашого народу; вчити дітей бережно ставитися до історії своєї країни, розкривати її як білі, так і чорні сторінки; виховувати здатність кожної людини на скорботу і пам'ять про мільйони загублених життів співвітчизників. Поглиблювати знання дітей з теми, викликати інтерес до неї, формувати щирі людські співчуття та причетності до трагічної долі рідного народу, громадської відповідальності за його майбутнє; розвивати інтерес до історії своєї країни; виховувати любов до людей.

Обладнання: ілюстрації з газет, стіл з рушником, п'ять колосків, паперові незабудки, свічка, хліб, книга пам'яті.

Хід уроку:

1. Організація класу.

2. Вступне слово вчителя.

- Рано чи пізно, але обов'язково кожна людина і весь народ хочуть осмислити своє минуле, знайти відповіді на питання: Що з нами стало? Чому стало? Як стало? Минуле не належить ні кому зокрема. Воно – надбання нинішнього і наступного поколінь.

Історія має здатність: рано чи пізно таємне стає явним. Зараз саме такий час. Одна із сторінок історії - голодомор 1932-1933 років в Україні. Це тема нашого уроку.

3. Читання дітьми оповідання „Хліб усьому голова”

- Почнемо ми урок з оповідання „Хліб усьому голова”. По закінченню читання скажіть чому оповідання має таку назву.

4. Аналіз тексту.

- Про що Андрійко допитувався у своєї бабусі?
- Що йому відповіла бабуся?
- Чому бабуся вважає хліб святим?

Хліб – це святе у нашому житті. Він не має ціни. Відібрати хліб – це забрати життя, це скоїти злочин проти народу. Про цю трагедію ми будемо говорити сьогодні.

- Якими спогадами поділилася бабуся?
- Як починається урок в класі пам'яті голодомору? (Хвилиною мовчання)

5. Хвилина мовчання.

6. Розповідь вчителя.

- Ця запалена поминальна свічка по тих мільйонах невинних жертвах страшного голодомору в Україні 1932-1933 років.

Це – знак нашої пам'яті.

Це – святий вогник, який зігріє душу загиблих.

Це – світло очищення задля нашого майбутнього.

Ми живемо. Живе наш народ. Так буде завжди.

Пам'ятаймо! Що зимою 1932-1933 років помирало в Україні 17 чоловік на хвилину. 25000 на день.

22 місяці голоду – штучного, рукотворного. Він став глобальною катастрофою ХХ століття. Проти українського народу велася справжня війна, негідна, людоморна. Війна проти такого працюючого, безвинного народу. Вирішено було голодом виморити його. У багатьох селян вилучали все зерно, у тому числі посівний фонд.

Саме в цей період на полях з'являються ночами селяни, яким було нічим годувати своїх дітей. Вони ножицями зрізали колоски на тих полях, де ще рік-два тому були повноправними господарями. Незабаром явище набуло масового характеру.

Тоді був підписаний „Закон про п'ять колосків”, яким за крадіжку зерна передбачено розстріл, або позбавлення волі строком на 10 років.

7. Читання учнем вірша „Закон про п'ять колосків”.

- 6 грудня 1932 року була прийнята постанова про „чорні дошки”, на які було записано 85 районів України. В цих районах конфіскували продовольчі і посівні фонди, припинялося постачання товарів. Голод охопив Україну. Селяни змушені були їсти собак, котів, щурів, кору дерев. Зустрічалися випадки канібалізму. У деяких населених пунктах вивішували чорні прапори, що означало, що жителів тут уже нема. У Харківській області зафіксовано було 9 районів масової смертності.

А в цей час на сусідніх залізничних станціях зберігалися тисячі пудів хліба.

На одного працюючого виділялося по 100-300 г хліба, але діти, які не працювали не мали і цих крихт. В Україні 55000 сіл і в кожному мерли діти. На Харківщині лише за 1 день 11 травня 1933 року в чотирьох селах Балакліївського району померло 300 дітей. (В Харкові 50% мертвих – були діти). Масштаби були величезні.

Багато років потому люди, які пережили це лихо створили „Книгу спогадів”, де зібрали спогади про цей період.

8. Завершення.

- Голод поклав у сиру землю від 7 до 9 млн. селян. Третина померлих – діти, які не дали нащадків. Наслідки голодомору – це великі втрати, які цифрами не зміряти. Багатомільйонний український народ. Він заслуговує шани і поваги. А пам'ятником жертвам хай буде наша пам'ять про минуле, небайдуже ставлення до національної трагедії, що спіткала наш народ у 1932-1933 років. Якщо б ми вшановували пам'ять кожного, хто загинув під час голодомору, хвилиною мовчання, то нам довелося б стояти 13 років!

9. Читання вчителем вірша-звернення „Рідному народові”.

- Відродження України можливе тільки тоді, коли народ поверне історичну пам'ять. Без віри в це немає людини! А зараз я вам пропоную вирізати по колоску на згадку про тих, хто не пережив тих часів. Колосок – як символ життя. Щоб наша рідна земля ніколи не відчула того лиха, щоб жодна дитина в нашій країні не померла від голоду.

10. Незабудка – тендітна маленька квітка, яка є символ пам'яті жертвам Голодомору, а колосок – це символ життя!

Виготовлення колосків. (прикріплення колосків та незабудок на дошку).

- На прикінці нашої виховної години я пропоную вам скуштувати цього хліба. Тепер ви знаєте йому ціну.

- Велике спасибі вам за урок!

